

La crisi encesa dels comunistes

Negres perspectives en la lluita interna del PCPV-PCE

Antonio Palomares

/V. Garcia

Domènec Ros

La perplexitat és la sensació que més sovinteja entre espectadors, militants de base, antics afiliats i públic de peu en general. «Pareix que s'hagen tornat bojos». La sorollosa tem-

pesta interna que s'ha desencadenat al si del Partit Comunista d'Espanya constitueix, per a l'opinió pública, l'espectacle dramàtic de l'autodestrucció d'una organització amb tradició política i prestigi de lluita.

Cada dia que passa, es crema una etapa més en la correguda cap a l'escissió anunciada. El «partit partit» ho és avui més que mai, irreversiblement. Des que Santiago Carrillo decidí passar a la guerra total contra l'actual direcció del PCE, tot ha estat un tens i dur itinerari de decantació de postures. L'última reunió del Comité Central a Madrid constituí un punt crític de trencament en aquest sentit. Carrillo hi anuncià —en obert enfrontament amb el secretari general, Gerardo Iglesias— que els seus partidaris no acudirien a la Conferència Nacional del PCE de final de març.

Dur i corretjós, l'històric dirigent comunista ha desfermat els mecanismes de la seua influència, i les conferències del País Valencià, Madrid, Galícia i Euskadi han decidit no enviar-hi delegats. El sector majoritari del PCE —minoritari en les direccions d'aquestes zones— ha recorregut a la convocatòria d'assemblees de les diverses agrupacions, fet que ha generat una doble dinàmica que ha permès la presència de delegats de tot l'estat en la conferència, però que ha situat, de fet, el sector *carrillista* al marge dels mecanismes de funcionament intern del partit.

No és una casualitat que les organitzacions del partit que controlen els partidaris de Carrillo coincideixen amb aquelles en les quals es va plantejar més durament el conflicte amb el «renovadors» abans del XI Congrés del PCE. Així, a Euskadi, Roberto Lertxundi unificà amb Euskadiko Ezkerra la major part de l'organització. A Madrid, hi hagué un greu conflicte amb els «eurocomunistes» que generà l'expul-

sió o l'abandonament del partit per part d'un grup important de militants i dirigents.

Ramon Tamames ha llançat, sobre la base d'un sector d'aquella gent, la Federació Progressista. Al País Valencià, un nucli important d'antics militants del PCPV, amb Ernest Garcia (ex-secretari general), Dorro Balaguer, Francesc Codonyer i altres, es va integrar en la formació de la Unitat del Poble Valencià.

En el cas del PCPV, de fet, una vegada resolta la batalla a favor d'Antonio Palomares i de l'actual secretari general, Juan Villalba, l'aparell del partit quedava en mans —d'una manera aparentment monolítica— del sector oficialista. Quan aquest oficialisme s'ha badat a Madrid, al País Valencià s'han delimitat les diferències. Així, dirigents com Pedro Zamora (regidor de l'Ajuntament de València), Antonio Montalbán (secretari general de CCOO del PV) o Martín Lillo s'han arreglerat amb la posició «gerardista», en oposició a l'actual direcció del PCPV.

Els dos sectors reclamen la seua representativitat. Tots dos diuen comptar amb la major part de les bases. Els carrillistes, de fet, troben el suport fonamental en la majoria de la militància de les comarques del nord del País Valencià (amb la Vall d'Uixó al front), la majoria de les agrupacions de la ciutat de València i de l'Horta. Els gerardistes són majoritaris, en general, a les comarques del sud, i afirmen que també ho són a València i a la comarca de l'Horta, malgrat que els òrgans de direcció hi tinguen majoria contrària. Ara, la direcció estatal del PCE ha decidit convocar un congrés extraordinari del País Valencià.

Pedro Zamora, els que sintonitzen amb Iglesias

/Francesc i Ciscar

Així les coses, l'única cosa que cal esperar és veure com es partirà l'organització, qui es farà amb la legitimitat de les sigles i quina serà l'oferta electoral comunista en les pròximes eleccions. Totes les persones consultades per EL TEMPS, de dins i de fora del partit, coincideixen en la gravetat extrema de la crisi.

Els partidaris de l'actual direcció del Partit Comunista d'Ignacio Gallego, de tendència pro-soviètica, i la proposta carrillista d'anar federats a les eleccions, el procés podria conduir a una situació a la «grega», és a dir, amb un partit comunista de signe pro-soviètic (el KKE), fort i estancat en un nivell concret de vots, i un altre de signe eurocomunista (el KNE) més minoritari. No sembla que, a hores d'ara, el canvi de cap de l'estat de l'URSS pugui tenir ja cap

influència en la resolució d'una crisi absolutament desencadenada, tot i que els analistes opinen que la línia Gorbatxev no és tan clarament partidària de potenciar grups pro-soviètics organitzats i minoritaris com ho era Txernenko.

De moment, i pel que fa al País Valencià, els militants es debaten entre la salvació d'allò que queda del projecte de comunisme integrador i obert a la convergència de l'esquerra, i l'alternativa de tancar files entorn d'una línia dura, personalitzada per Carrillo. I debaten i discuteixen les posicions.

Del dramatisme de la situació, en parla eloqüentment el fet que un dirigent tan decididament contrari al sector que va representar Ernest Garcia en l'etapa com a secretari general del partit (progressista, crític, renovador i amb clares coloracions valencianistes), Antonio Palomares, ara no es veja amb cor de votar favorablement la postura carrillista de boicotejar la conferència del PCE. D'aquest partit avui quasi es pot dir allò de «l'últim que n'isca que apague la llum». O el miracle.

223 Al meu cap una llosa

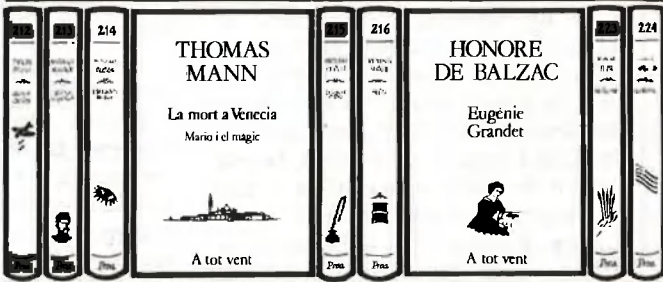
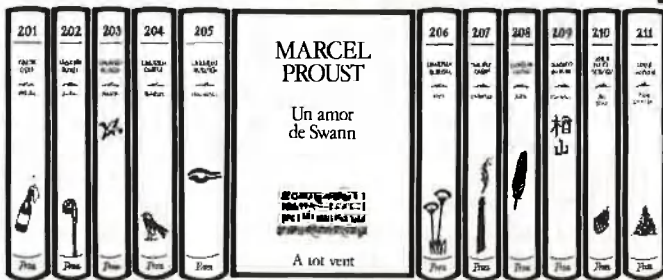
PREMI SANT JORDI

FINALISTA SANT JORDI

No passaran!

224

A tot vent

Els llibres taronja

Edicions Proa
Provença, 322
08037 Barcelona

Desitjo rebre més informació sobre aquesta col·lecció

Nom:
 Adreça:
 Poble:
 Telèfon:

De venda a llibreries

18